

8η Κυριακή Λουκᾶ

(Λκ. 10, 25 – 37)

12 Νοεμβρίου 2017

«τίς ἐστὶ μου πλησίον»;

Τό πείραγμα πού προσπάθησε νά κάνει ὁ νομικός στὸν Κύριο σήμερα γίνεται ἀφορμὴ νά ἀκούσουμε μία ἀπὸ τίς πιό γνωστές καὶ ἀγαπημένες παραβολές τοῦ Κυρίου, τὴν παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου. Ζητάει ὁ νομικός ὁδηγίες γιὰ τὴ σωτηρία του, μέ σκοπὸ νά ἀποδείξει στοὺς ἀνθρώπους πὼς ὁ Χριστὸς δέ γνωρίζει τὸ νόμο. Ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντάει, λοιπόν, μέ βάση τὸ νόμο, γιὰ νά τοῦ δείξει πὼς αὐτός, πού νομίζει ὅτι ξέρει τὸ νόμο, τελικὰ δέν τὸν ἔχει καταλάβει.

Ὁ Χριστὸς μέ τὴ σημερινή παραβολή ἀπαντάει στό μεγάλο ἐρώτημα ποιὸς εἶναι ὁ διπλανός μας. Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος πού τὸν θεωροῦμε πὼς βρίσκεται κοντά μας, ποιὸς εἶναι, δηλαδή, ὁ δικός μας ἄνθρωπος. Μᾶς ἀρέσει νά λέμε γιὰ κάποια πρόσωπα: «αὐτός εἶναι δικός μου ἄνθρωπος». Ἐννοοῦμε πὼς μέ τὸ συγκεκριμένο πρόσωπο ἔχουμε κάποιον ἰδιαιτέρο καὶ ἰσχυρώτατο δεσμό ἀγάπης. Γιὰ νά θεωρήσουμε, ὅμως, ἕναν ἄνθρωπο δικό μας, δυστυχῶς πρέπει κατ' ἀρχὴν

νά είναι ὁμοεθνῆς μ' ἐμᾶς, δεύτερον, νά είναι φίλος μας καί νά μή μᾶς ἐχθρεύεται καί τρίτον, νά μή ζητάει ποτέ νά κάνουμε κάποια θυσία γιά 'κεῖνον. Ὅποιος εἶναι ἄλλοεθνῆς καί ἀλλογενῆς, ὅποιος εἶναι ἐχθρός μας καί ὅποιος ζητάει ἀπό μᾶς κάποια θυσία παύει νά είναι κοντινός μας, δικός μας ἄνθρωπος, γίνεται ἕνας ξένος, κάποιος πού εἰσπράττει μόνο τήν ἀδιαφορία μας.

Ὁ Χριστός, λοιπόν, σήμερα μέ τήν παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου μᾶς διδάσκει πῶς αὐτή ἡ νοοτροπία πρέπει νά διορθωθεῖ. Εἶναι ἐντελῶς λανθασμένη. Δέν μπορούμε νά ἀγαπᾶμε μόνον τούς ὁμοεθνεῖς μας, δέν μπορούμε νά ἀγαπᾶμε μόνον τούς φίλους μας, δέν μπορούμε νά ἀγαπᾶμε μόνον ἐκείνους πού δέν μᾶς ζητοῦν ποτέ τίποτε. Ἄν τό κάνουμε αὐτό, μπορεί νά εἴμαστε καλοί Ἑλληγες, μπορεί νά εἴμαστε καλοί φίλοι, μπορεί νά εἴμαστε καλοί ἄνθρωποι, ἀλλά δέν εἴμαστε καλοί χριστιανοί.

Ὁ Σαμαρείτης ξεπέρασε τή φυλετική διαφορά μέ τόν Ἰουδαῖο, ξεπέρασε τή φυσική ἔχθρα καί τήν ἀποστροφή πρὸς τόν Ἰουδαῖο, ξεπέρασε τό γεγονός πῶς ἔπρεπε γι' αὐτόν τόν πληγωμένο ἄνθρωπο, πού τοῦ ἦταν ἄγνωστος ἐντελῶς, νά κάνει ἕνα σωρό θυσίες. Ὁ Σαμαρείτης γιά τόν Ἰουδαῖο γίνεται Ἰουδαῖος, γιά τόν κατά παράδοσιν ἐχθρό του γίνεται φίλος, γιά τόν ἄγνωστο συνάνθρωπό του θυσιάζει κόπο, χρήματα καί χρόνο. Μ' αὐτόν τόν τρόπο δείχνει σέ ὅλους μας πῶς νά κάνουμε τούς ἀνθρώπους δικούς μας.

Οἱ διπλανοί μας πολλές φορές πόρρω ἀπέχουν ἀπό μᾶς.

Ἄνθρωποι πού σκοντάφτουμε πάνω τους, πού στριμωχνόμαστε μαζί στόν ἴδιο ἀνελκυστήρα, πού ζητωκραυγάζουμε μαζί τους στό στάδιο, πού πίνουμε μαζί μέ ἄκείνους τόν ἴδιο καφέ στήν ἴδια καφετέρια, πού χρησιμοποιοῦμε τά ἴδια μέσα μεταφορᾶς, μᾶς εἶναι παντελῶς μά παντελῶς ἄγνωστοι. Μᾶς εἶναι ἄγνωστοι, διότι δέν μάθαμε νά βλέπουμε τούς ἀνθρώπους ὅπως εἶδε ὁ καλός Σαμαρείτης τόν ἄτυχο Ἰουδαῖο. Κρίνουμε τούς ἀνθρώπους ἀπό τή φυλή στήν ὁποία ἀνήκουν, ἀπό τό ἄν εἶναι φίλοι μας ἢ ἐχθροί μας, ἀπό τό ἄν πρέπει νά θυσιάσουμε κάτι γι' αὐτούς ἢ ὄχι.

Συμπαθοῦμε κάποιους ἀνθρώπους, ἐπικοινωνοῦμε μαζί τους. Ὄταν, ὅμως, μᾶς ἔχουν ἀνάγκη, τή στιγμή πού ἔχουν κάποιο πρόβλημα, τότε ἀδιαφοροῦμε. Νά μάθουμε νά ἀγαποῦμε τούς ἀνθρώπους χωρίς φυλές, χωρίς φιλίες καί χωρίς συμφέροντα. Ὁ χριστιανός πού ἀγαπάει μόνον τούς χριστιανούς δέν εἶναι χριστιανός. Ὁ χριστιανός πού ἀγαπάει μόνον τούς συμπατριῶτες καί ὁμοεθνεῖς του δέν εἶναι χριστιανός. Ὁ χριστιανός πού ἀγαπάει μόνον τούς φίλους του δέν εἶναι χριστιανός. Ὁ χριστιανός πού ἀγαπάει μόνον ὅσους δέν τοῦ ζητοῦν τίποτα δέν εἶναι χριστιανός. Χριστιανός εἶναι ἐκεῖνος πού ἀγαπάει τούς πάντες καί θυσιάζεται γιά τούς πάντες. Χριστιανός εἶναι ἐκεῖνος πού χαμογελάει στόν ξένο, πού συγχωρεῖ τόν ἐχθρό, πού τρέχει καί κουράζεται γιά τόν ἄγνωστο. Χριστιανός εἶναι ἐκεῖνος πού μίσησε τήν ἀδιαφορία, πού ἐνδιαφέρεται ὄχι μόνον ἀπό περιέργεια, ἀλλά καί ἀπό διάθεση νά βοηθήσει.

«Τίς ἐστί μου πλησίον;» ρωτάει σήμερα ὁ νομικός καί αὐτό εἶναι ἓνα ἐρώτημα πού ἴσως ὑπάρχει καί στή δική μας καρδιά. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι καταλυτική. «Πλησίον», διπλανός μας, δικός μας ἄνθρωπος εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀνεξάρτητα σέ ποιὰ φυλή ἀνήκει ἢ σέ ποιό κοινωνικό στρώμα ἢ τί γραμματικοῦ ἐπιπέδου εἶναι. «Πλησίον» εἶναι καί ὁ φίλος μας ἀλλά καί ὁ ἐχθρός μας, καί ὁ συκοφάντης μας καί ἔκεινος πού μᾶς πλήγωσε καί ἔκεινος πού μᾶς πρόδωσε καί ἔκεινος πού ἀδιαφορεῖ γιά μᾶς. «Πλησίον» εἶναι καί ἔκεινος πού μᾶς χαρίζει δῶρα καί μᾶς κάνει ἐξυτηρητήσεις, ἀλλά καί ἔκεινος πού ζητάει νά ξοδέψουμε γιά τό χατίρι του κόπο, χρήματα καί χρόνο. Ἄς ἀντιληφθοῦμε ὡς δικούς μας ἀνθρώπους ὅλους τούς ἀνθρώπους καί τότε θά ἔχουμε πλησιάσει τό πρότυπο τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου, ὅπως τό σκιαγράφησε ὁ Κύριος σήμερα. Τότε θά εἴμαστε γνήσιοι μαθητές Του. Τότε μπορούμε νά ἐλπίζουμε πώς δημιουργήσαμε μέσα μας τό κατάλληλο κλίμα, γιά νά δεχθοῦμε τό μεγάλο δῶρο τῆς σωτηρίας μας.

Ἄμήν.